

Jordi Portabella, escollit alcaldable d'ERC per Barcelona

El diputat Jordi Portabella fou escollit alcaldable d'ERC per Barcelona en un Congrés de la Federació d'ERC a la ciutat, celebrat a aquest efecte el passat 17 de maig. La legítima rivalitat que comporta qualsevol procés electoral finalitzà just en el moment que Portabella esdevingué oficialment el cap de llista d'ERC.

A més de Jordi Portabella, dues altres candidates optaren a encapçalar la llista d'ERC per Barcelona: Soledat Balaguer i Carme Olivella. El resultat de la votació produïda al Congrés va ser de: Jordi Portabella (98 vots: 46,6%); Soledat Balaguer (79 vots: 37,6%) i Carme Olivella (33 vots: 15,7%).

Com que cap dels candidats va obtenir majoria absoluta, calia anar a una segona volta, però tant Balaguer com Olivella van renunciar a aquesta possibilitat per tal de reforçar la unitat del partit.

El secretari general d'ERC, Josep-Lluís Carod-Rovira, afirmà a la cloenda del Congrés que **«ERC surt profundament reforçada, amb il·lusió i donant un exemple de maduresa política»**, fent referència a la renúncia de les altres dues candidates. En aquest sentit Carod-Rovira reclamà a tots els militants que treballin colze a colze amb el candidat. **«ERC tanca la porta de la diversitat de discursos, opcions i propostes. Ara hi ha una sola opció, una sola proposta, la d'ERC amb Jordi Portabella al**

Minoves, Portabella, Carod-Rovira, Balaguer i Olivella, fent pinya per Barcelona.

capdavant».

Jordi Portabella es va adreçar als militants amb un missatge d'unitat i d'optimisme per a les properes eleccions municipals afirmant que sense cap mena de dubte ERC

recuperarà la presència a l'Ajuntament de Barcelona.

Jesús Maestro i Carme Olivella han estat designats com a números dos i tres, respectivament, de la candidatura barcelonina d'ERC.

opinió

Francesc Ferrer i Gironès

*diputat independent d'ERC
al Parlament de Catalunya*

L'esport català

Des de sempre, l'esport ha estat una activitat privada i, de fet, els estats no hi tindrien res a veure com a organització política que són. Els catalans, abans que els estats haguessin agafat l'esport com una cosa seva, van participar en diverses organitzacions internacionals.

L'esport és un camí que s'exerceix particularment, però quan és un esport col·lectiu que es practica per equips, aleshores té una ressonància social, a través de la qual es vincula el territori a l'equip. Tenim el darrer cas que ha passat a Perpinyà. La USAP va arribar a disputar la final de la lliga de rugbi a París. L'esclat de solidaritat catalana que ha despertat

la trajectòria d'aquest equip ha estat extraordinari: tothom portava com a lema del club «Jo sóc orgullós de ser català». I per altra banda, quan els quaranta mil seguidors de l'equip rossellonès van cantar l'himne del club, que és «L'estaca». El capteniment de l'equip de Perpinyà ha provocat diversos fenòmens; un de primer, que ha palesat la seva catalanitat des de l'Estat francès; i l'altre, que ha reconegut implícitament que no hi havia frontera entre Perpinyà i Figueres.

Però aquesta espontaneïtat i aquella llibertat sincera fan por als estats i als seus buròcrates. Hom invoca sovint i continuadament la llibertat i el liberalisme. I

els més aferrissats en aquestes teories són els que tenen una situació de domini i d'hegemonia.

Aquest mateix sentit del liberalisme l'haurien d'aplicar a l'esport: no s'hauria de deixar també per a la lliure afiliació a les federacions esportives, a tots els nivells? Des que existeix la democràcia, hom ha proclamat que hi havia d'haver llibertat de sindicació i també han dit que era voluntària la inscripció a les associacions. Doncs bé, per què els catalans no tenen la llibertat d'inscriure's a les federacions esportives que els puguin representar directament sense intermediaris en el camp internacional? A l'Europa de la democràcia no hi ha llibertat

per entrar a les federacions internacionals?

A Catalunya, no és just que se li apliquin totes les teories del liberalisme i del lliure mercat quan no és hegemònica i, en canvi, quan pot ser capdavantera per encapçalar qualsevol moviment, aleshores desapareix el liberalisme i, el que és més greu, els que regeixen la nostra «cosa pública» guarden un silenci sepulcral. Tampoc a l'esport no es recorden de la llibertat que, en canvi sí que estan disposats a exercir en camps i àmbits ben públics per al seu finançament i control. No ens mereixem aquest discurs tan il·lògic i trencadís, sinó decisions com la presa pel Parlament Basc.